

יום ב', ז' בשבט תשס"ח (14 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ה-ל"ה - להלן המסורת המקובלת ולאחר מכן את הממצאים כפי שחשף אריה יצחקי:

מלחמת השחרור תבעה 6200 הרוגים (1% מכלל האוכלוסיה היהודית) שיעור זה גבוה ביותר. כאן בקרב אחד ובבת אחת, נמחקה מחלקה שלמה שמנתה 35 בחורים – איכותיים ומיומנים, כמות בלתי מבוטלת והזעזוע היה ללא ספק עמוק. הרב גורן לקח את משימת הבאתם לקבר ישראל (להר הרצל) על עצמו, כך הועברו ה-35 לקבורתם הסופית. 23 חבריה זוהו על סמך השיניים, עדויות אחרות. 12 לא הצליחו לזהות. **הרב אריה לוי** נתבקש להטיל את **גורל הגר"א** על מנת לזהותם, הוא נאות לכך רק לאחר הפצרותיהם של נציגי המשפחות.

באותה עת פלמחניק משורר – **חיים גורי** בבודפשט שמע את השמועות על חבריו אנשי הפלמ"ח בפיקודו של חברו – דני מס, אותה עת עסק בהעפלה של שארית הפליטה מאירופה. הוא התיישב לכתוב שיר לזכרם, את השיר הידוע "**הנה מוטלות גופותינו אחת אחת...**", חיים גורי כתב מספר טיוטות ואלה לא מצאו חן בעיניו והיה השליכם לאח הבושרת בחדרו. אחת הטיוטות, האחרונה, עשתה את הדרך אל האח אלא שכנראה בלי משים פספסה את האש... המנקה שהגיעה ביום למחרת ומצאה את הנייר, ישרה אותו והניחה אותו על שולחנו ... היה כאן מעין רמז מלמעלה שאת השיר הוא צריך לפרסם וכך מבלי לדעת כשהסיפור התפרסם ניתן לשער ש"רוח הנבואה" כנראה שרתה על האיש באותו לילה שהעלה את המילים על הכתב. השיר תואם לחלוטין את שארע וכיצד הם נמצאו...

עובדה מעניינת נוספת - עד לשנת 67', סברו כולם שגבעת הקרב היתה מחוץ לשטחנו, מעבר לקו הירוק. אך לאחר 67' הסתבר שהגבעה בשטח הקו הירוק בגבעה 573, למרגלות הר סנסן. הדבר נחשף על ידי **ביס"ש כפר עציון**, על ידי **יהושע כהן**, גיבור הלח"י – עם מות יאיר והסגרת קבוצתו לבריטים הצליח להימלט מידי הבריטים ומצא מסתור בפרדסים, אשתו היתה מעבירה לו אספקת הישרדות. משם פעל לבדו ואחרי הבריחה הגדולה ב-43 מלטרון, חודשה המחתרת של הלח"י והוא חיסל את **ברנדוט**. לימים היה שומר ראשו של **דוד בן גוריון**. הוא שם לו למצווה לקומם את ישובי הגוש. לאחר מלחמת ששת הימים ניגש לביצועה. הוא הגיע אותה עת למוכתר הכפר צוריף והביא גם את היימיש דוגין ולמד מהם את הסיפורים והזיהוים השונים שלא נודעו לנו. במשך שנים דובר על רועה זקן שפגש בחבורה עם דילמת טוהר הנשק... בדיעבד הסתבר ליצחקי (בשנות ה-50) כי מקרה עם רועה היה בקריית ענבים, מכאן השליך אביו של טוביה קושניר את הסיפור לכאן. סיפור נוסף מדבר על 2 נשים שהקדימו את השחר במטרה לקושש עצים ללחם של הבוקר.

מה קרה באמת? על כך, בע"ה, בסיום דברינו מחר...

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננה עד עולם סלה."

מתוך פרק התהלים [תהלים מ"ח 9] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום שני

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל